

Sygn. akt XI Ka 364/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSA w S.O. Tamara Pawlak - spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Beaty Syk - Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r.

sprawy P. Ł.

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. akt II 1339/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) na podstawie art. 42 § 2 k.k. i 43 § 1 k.k. orzeka wobec

oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku;

2) na poczet tak orzeczonego środka karnego zalicza okres

zatrzymania prawa jazdy również od dnia 3 września 2012 roku do

dnia 5 września 2012 roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia 28 maja 2013 roku;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt XI Ka 364/13

UZASADNIENIE

P. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 3 września 2012 roku o godz. 17.15 w miejscowości D., gminy T., powiatu (...), województwa (...), będąc w stanie nietrzeźwości (0,92 i 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o przestępstwo z art. 178a §1 kk.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej po rozpoznaniu sprawy P. Ł. sygn. akt VII K 1339/12 w dniu 7 lutego 2013 roku wydał wyrok i uznał oskarżonego P. Ł. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 kk i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę stu stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę dwudziestu złotych każda; na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku z wyłączeniem pojazdów wymienionych w kategorii prawa jazdy B; na mocy art. 63 §2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 6 września 2012 roku do 7 lutego 2013 roku; na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł. tytułem opłaty oraz 90 zł. tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator Prokuratury Rejonowej w Białej Podlaskiej zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów na niekorzyść oskarżonego P. Ł.. Podniósł następujące zarzuty:

1. obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 63 § 2 kk poprzez nieprawidłowe zaliczenie na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 06 września 2012 r. do dnia 07 lutego 2013 r., w sytuacji gdy oskarżonemu faktycznie odebrano prawo jazdy w dniu 03 września 2012 r., a zatem od tego dnia winien biec okres zaliczenia zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego;

2. rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku z wyłączeniem pojazdów wymienionych w kategorii B prawa jazdy, w sytuacji gdy stopień winy i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego, a także wzgląd na cele prewencyjne kary nakazuje orzeczenie względem P. Ł. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej VII Wydziału Karnego poprzez orzeczenie wobec P. Ł. na podstawie art. 42 §2 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat oraz na podstawie art. 63 §2 kk zaliczenie oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okresu rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 03 września 2012 r. do dnia 07 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się być zasadna i jako taka zasługiwała na uwzględnieniu.

Na wstępie podkreślić należy, choć orzeczenie w tym zakresie nie było kwestionowane przez żadną ze stron, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych i kompletnych ustaleń stanu faktycznego, trafnie - zgodnie z treścią art. 7 kpk - ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i uwzględniając wskazania art. 4 kpk i 5 kpk, zasadnie uznał, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku spełniającym wymogi art. 424 kpk. Argumentacja zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku, co do popełnienia przez oskarżonego występku będącego przedmiotem niniejszej sprawy jest logiczna i przekonująca a zatem zasługuje na aprobatę. Również przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego nie budzi zastrzeżeń.

Trafnie zarzuca natomiast prokurator, że Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, w zakresie dotyczącym zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, dopuścił się błędu zaliczając jedynie okres zatrzymania od dnia 06 września 2012 r. do dnia 07 lutego 2013 r., w sytuacji gdy oskarżonemu faktycznie odebrano prawo jazdy w dniu 03 września 2012 r., a zatem od tego dnia winien biec okres zaliczenia zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego.

Przechodząc do drugiego zarzutu zaprezentowanego w apelacji, stwierdzić należy, iż także w tym zakresie rację przyznać należy częściowo skarżącemu, a mianowicie w zakresie w którym kwestionuje on orzeczenie o srodku karnym w zakresie wyłączenia spod orzeczonego zakazu pojazdów wymienionych w kategorii B prawa jazdy, bowiem w jest ono rażąco niewspółmierne w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jak i stopnia jego zawinienia.

Sąd Rejonowy wprawdzie uzasadniając swe rozstrzygnięcie w zakresie srodku karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wskazał okoliczności, które miał na uwadze wydając takie rozstrzygnięcie, jednakże nie uwzględnił dostatecznie wszystkich okoliczności sprawy. Określając okres trwania orzeczonego srodku zaakcentował fakt, iż oskarżony po raz pierwszy dopuścił się występku z art. 178a §1 kk prowadząc pojazd w stanie nietrzeźwości, który dwukrotnie przekraczał dolną granicę tego stanu i trafnie określił wymiar tego srodku na okres roku. Jednakże rozstrzygając o wyłączeniu spod tego zakazu pojazdów wymienionych w kategorii B prawa jazdy, przywiązał nadmierną wagę do tego, iż oskarżony podjął pracę w miejscu oddalonym od stałego miejsca zamieszkania, co wiąże się z koniecznością dojazdu, oraz konieczność opieki nad niepełnosprawną żoną uznając, iż byłoby to niehumanitarne i nadmiernie dolegliwe i stwarzało w istocie dolegliwość dla jego żony. Nie sposób zgodzić się z tym twierdzeniem gdy weźmie się pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy. Rację przyznać należy prokuratorowi, który podnosi w apelacji, że orzeczenie srodku karnego w takim kształcie (z wyłączeniem prowadzenia pojazdów kategorii B) spowoduje, iż oskarżony praktycznie nie poniesie żadnych konsekwencji związanych z zakazem prowadzenia pojazdów. W dalszym ciągu będzie mógł poruszać się samochodem osobowym, którym to dopuścił się występku z art. 178a §1 kk. Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w wyroku z dnia 4 grudnia 2006 roku V KK 360/06 ratio legis, przywołanym w apelacji, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji, a skoro tak, to nie można abstrahować od związku między rodzajem pojazdu, który sprawca prowadził, a zakresem orzeczonego przez sąd zakazu. Oznacza to, że z zakresu zakazu prowadzenia pojazdów nie mogą być wyłączone uprawnienia do prowadzenia pojazdu takiego rodzaju, który sprawca prowadził, dopuszczając się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Tym samym, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych innego rodzaju niż pojazd prowadzony przez sprawcę, stoi w oczywistym konflikcie z ratio legis art. 42 § 2 k.k. i stanowi rezultat błędnej wykładni tego przepisu.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że na podstawie art. 42 § 2 k.k. i 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku; na poczet tak orzeczonego srodku karnego zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 3 września 2012 roku do dnia 5 września 2012 roku.

Zdaniem Sądu Okręgowego tak zmodyfikowane orzeczenie o srodku karnym będzie dla oskarżonego adekwatnym bodźcem do skorygowania swojego zachowania i przestrzegania obowiązującego porządku prawnego w przyszłości.

Sąd Okręgowy nie dopatrując się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 kpk i art. 440 kpk, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy mając na uwadze treść przepisu art. 63 §2 kk na poczet orzeczonego srodku karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia 28 maja 2013 roku.

Orzeczenie o wydatkach postępowania odwoławczego zapadło na podstawie §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r.).